

Arrest

nr. 227 669 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Kosovaarse en Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen op 3 juni 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2019 met referthenummer 84046.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2007 dient verzoeker, die thans verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn samen met zijn ouders een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 januari 2008 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 17 januari 2008 dienen de ouders van eerste verzoeker voor henzelf en voor verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 17 januari 2008 delen de Belgische autoriteiten de Sloveense autoriteiten mee dat de termijn voor overdracht van verzoeker en zijn ouders met 18 maanden wordt verlengd nu zij zijn ondergedoken.

Op 24 juni 2008 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 juni 2008 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen (bijlage 39ter). Bij arrest nr. 50 093 van 26 oktober 2010 verwerpt de beroep het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 17 juli 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 17 januari 2008 onontvankelijk verklaard.

Op 30 juli 2008 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 22 april 2009 dient verzoeker samen met zijn ouders een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 13 juli 2009 wordt de aanvraag van 22 april 2009 ontvankelijk verklaard, doch op 26 november 2010 wordt deze aanvraag ongegrond bevonden.

Op 29 april 2011 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juli 2011 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 11 juli 2011 dient verzoeker samen met zijn ouders een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

In een faxbericht van 20 juli 2011 deelt de Dienst Voogdij de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster als niet-begeleide minderjarige vreemdeling werd geïdentificeerd.

Op 10 oktober 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 11 juli 2011 onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 80 521 van 27 april 2012 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 8 januari 2012 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 mei 2012 dienen verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 15 juni 2012 dient verzoeker met zijn ouders een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 6 augustus 2012 wordt de aanvraag van 15 juni 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 4 december 2012 dient verzoeker samen met zijn ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 3 januari 2013 worden de aanvragen om machtiging tot verblijf van 1 juli 2011 en 14 mei 2012 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 8 januari 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 4 december 2012 onontvankelijk verklaard en wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 110 881 van 27 september 2013 vernietigt de Raad deze beslissingen.

Op 4 februari 2013 dienen verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Op 4 februari 2013 dient verzoeker samen met zijn ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet in.

Op 6 maart 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 4 februari 2013 onontvankelijk verklaard. Op 6 maart 2013 wordt verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar. Bij arrest nr. 110 882 van 27 september 2013 vernietigt de Raad deze beslissingen.

Op 12 juni 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 30 april 2013 onontvankelijk verklaard en wordt verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 116 137 van 19 december 2013 vernietigt de Raad deze beslissingen.

Op 12 juni 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 4 februari 2013 onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 116 110 van 19 december 2013 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 12 juni 2013 dient verzoekster, zo blijkt uit de beslissing van 1 juli 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Op 29 juni 2013 bereikt verzoekster de leeftijd van achttien jaar, de voogdij over haar eindigt van rechtswege.

Op 1 juli 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 12 juni 2013 onontvankelijk bevonden in hoofde van verzoekster en wordt verzoekster tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 122 044 van 1 april 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 3 februari 2014 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 4 december 2012 in hoofde van verzoeker onontvankelijk verklaard en wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 maart 2014 wordt, na vernietiging van de beslissing van 12 juni 2013, de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 4 februari 2013 opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 129 635 van 18 september 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 30 juni 2015 dienen verzoekers een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in. Op 6 augustus 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 171 457 van 7 juli 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 6 augustus 2015 wordt tevens aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 171 458 van 7 juli 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 11 februari 2016 worden verzoekers uitgenodigd voor een gesprek met een gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om hun verblijfssituatie te bespreken in toepassing van artikel 74/9, § 3 van de vreemdelingenwet op 22 februari 2016. Hieraan wordt geen gevolg gegeven.

Op 9 februari 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 6 april 2017 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 februari 2017 ontvankelijk verklaard.

Op 22 december 2017 wordt de aanvraag van 9 februari 2017 ontvankelijk doch ongegrond bevonden en wordt tevens aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 208 177 van 23 augustus 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 25 juni 2018 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 juli 2018 wordt de aanvraag van 25 juni 2018 ontvankelijk doch ongegrond bevonden en wordt verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 214 836 van 8 januari 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 11 oktober 2018 worden verzoekers uitgenodigd voor een gesprek met een gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om hun verblijfssituatie te bespreken in toepassing van artikel 74/9, § 3 van de vreemdelingenwet op 26 oktober 2018. Op 26 oktober 2018 vindt een gesprek plaats.

Op 25 februari 2019 dienen verzoekers een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 16 mei 2019 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 25 februari 2019 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.02.2019 werd ingediend door :

Z., B. (...) (R.R.: xxx – ov: (...))

bij DVZ ook gekend als: Z., B. (...) en Z., B. (...)

geboren te F. (...) Kosovë op (...).1990 nationaliteit: Kosovo

+ partner: D., A. (...) (R.R.: xxx – ov: (...))

geboren te S. (...) op (...).1995 nationaliteit: Noord-Macedonië

+ 4 minderjarige kinderen:

- Z., A. (...), geboren op (...).2011, nationaliteit: nog niet definitief bewezen

- Z., E. (...), geboren op (...).2012, nationaliteit: nog niet definitief bewezen

- Z., S. (...), geboren op (...).2014, nationaliteit: nog niet definitief bewezen

- D., B. (...), geboren op (...).2018, nationaliteit: nog niet definitief bewezen

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer Z. (...) vroeg op 14.09.2007 als minderjarige samen met zijn ouders (ov: (...)) een eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 17.01.2008 afgesloten met de beslissing ‘weigering van verblijf’ door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 23.01.2008 betekenden de ouders van de heer Z. (...) een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV). Op 24.06.2008 vroeg betrokkene als meerderjarige asiel aan, doch op 21.12.2010 werd de afstand van zijn asielaanvraag vastgesteld door de DVZ.

Mevrouw D. (...) kwam, volgens eigen verklaringen, in de loop van 2010 als niet-begeleide minderjarige naar België. Zij vroeg geen asiel aan. Wel diende zij op 01.07.2011 en 14.05.2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Deze aanvragen werden op 03.01.2013 onontvankelijk verklaard, haar betekend op 21.01.2013. Op 12.06.2013 diende zij een tweede maal een aanvraag art. 9bis, dewelke op 01.07.2013 eveneens onontvankelijk werd verklaard, haar betekend op 10.07.2013.

Betrokkenen dienden samen op 30.06.2015 een aanvraag art. 9bis in. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en dit op 06.08.2015, hen betekend op 13.08.2015. Een eerste aanvraag art. 9ter werd op 09.02.2017 door betrokkenen ingediend. Deze aanvraag werd op 06.04.2017 in eerste instantie onvankelijk verklaard en betrokkenen verkregen een attest van immatriculatie (AI). De aanvraag werd echter op 22.12.2017 alsnog ongegrond verklaard, hen betekend op 13.02.2018. Een tweede aanvraag art. 9ter werd op 25.06.2018 ingediend, doch ongegrond verklaard op 05.07.2015, hen betekend op 17.08.2018.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen verklaren dat zij bijna 12 jaar ononderbroken in België verblijven. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit het antwoord van de verbindingsambtenaar voor Duitsland, en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat betrokkenen op 29.12.2014 in Duitsland asiel hebben aangevraagd. Deze asielaanvraag werd op 09.12.2015 geweigerd. Er dient wel opgemerkt te worden dat betrokkenen niet al die tijd in Duitsland hebben verbleven aangezien zij op 30.06.2015 in België een aanvraag art. 9bis indienden, die hen werd betekend op 13.08.2015. Wel is zeker dat betrokkenen in januari 2016 in Duitsland waren aangezien uit de respectievelijke administratieve dossiers blijkt dat er op (...)2016 een kind van betrokkenen werd geboren in Herford, Duitsland. Het desbetreffende kind, Z. S. (...), wordt evenwel niet vermeld in onderhavige aanvraag. Tot slot is er ook het sterke vermoeden dat minstens één van betrokkenen in 2017 teruggekeerd is/zijn naar Kosovo aangezien er zich in de administratief dossiers een Kosovaarse geboorteakte van hogervermeld kind bevindt, afgeleverd op 27.10.2017. Op basis van deze gegevens wordt een onderbroken verblijf van bijna 12 jaar dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft het feit dat betrokkenen thans opgevangen en bijgestaan worden daar het gezin van de broer van de heer Z. (...), zijnde de heer Z. S. (...) en mevrouw B. L. (...); betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien kan worden gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zal worden van het gezin van de broer van de heer Z. (...), waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Ook voor wat betreft het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, verklaren betrokkenen niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar één van de landen van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in één van de landen van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in één van de landen van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat E. (...) en S. (...) nog naar de kleuterschool gaan, wat betekent dat zij in België nog niet school- en/of leerplichtig zijn. Verder dient er opgemerkt te worden dat de verplichte scholing van het oudste kind, A. (...), steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het oudste kind, en bij uitbreiding ook de andere kinderen, hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Voor wat betreft de bewering dat de kinderen geen enkele band hebben met Kosovo, noch met Noord-Macedonië dient er opgemerkt te worden dat, hoewel de kinderen niet in Kosovo of Noord-Macedonië zijn geboren, zij wel via hun ouders een band met de respectievelijke landen van herkomst hebben. Betrokkenen hebben immers respectievelijke de Kosovaarse en Macedonische nationaliteit en zijn daar respectievelijk geboren. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat betrokkenen tot op zekere hoogte de Kosovaarse en/of Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf in België slechts voorlopig was. Ook lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in huiselijke sfeer of privésfeer hun kinderen niet zouden hebben opgevoed in één van hun moedertalen, wat toch de taal is die zij het best beheersen. Voor wat betreft de bewering dat het vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn om hen (de kinderen) geen verblijfsregularisatie toe te kennen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen nalaten om dit concreet te verduidelijken of concreet aan te tonen op welke manier de kinderen hierdoor pedagogische en psychologische schade zouden oplopen.

Verder verwijzen betrokkenen naar het Nederlandse systeem van het 'Kinderpardon'. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit 'Kinderpardon' niet werd opgenomen in de Belgische wetgeving. Het is dan ook onmogelijk om een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag om machtiging tot verblijf (nog) niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de openbare orde en/of veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (de duur van hun verblijf in België, dat zij een actieve en passieve kennis van het Nederlands hebben verworven, dat de heer Z. (...) een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij tewerkstellingsmogelijkheden zouden hebben en dat zij getuigenverklaringen voorleggen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

Op 16 mei 2019 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

De heer,

Naam, voornaam: Z., B. (...) geboortedatum: (...).1990 geboorteplaats: F. (...) Kosovo nationaliteit: Kosovo

bij DVZ eveneens gekend als: Z., B. (...) en Z., B. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

Op 16 mei 2019 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing:

“(…)

Mevrouw,

Naam, voornaam: D., A. (...) geboortedatum: (...).1995 geboorteplaats: S. (...) nationaliteit: Noord-Macedonië

+ 4 minderjarige kinderen:

- Z., A. (...), geboren op (...).2011, nationaliteit: nog niet definitief bewezen

- Z., E. (...), geboren op (...).2012, nationaliteit: nog niet definitief bewezen

- Z., S. (...), geboren op (...).2014, nationaliteit: nog niet definitief bewezen

- D., B. (...), geboren op (...).2018, nationaliteit: nog niet definitief bewezen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene legt geen bewijzen voor die aantonen sedert wanneer zij in België verblijft. Bijgevolg is de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots overschreden.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Geput uit de schending van artikel 10 én 11 van de Grondwet; artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun gezin verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst; dat verzoekers na een verblijf van bijna 12 jaar totaal onterecht zijn t.a.v. hun landen van herkomst - respectievelijk Kosovo en Noord-Macedonië, waarvan hun 4 mindarige kinderen zelfs de nationaliteit niet van hebben ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun drie oudste kinderen hier vanaf hun 3 jaar naar school gaan én nog nooit in de land van herkomst van verzoekers zijn geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun respectievelijke landen van herkomst onterecht zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun beide kinderen uitsluitend een binding met België hebben én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kinderen als gezin naar hetzij Kosovo hetzij Noord-Macedonië niet mogelijk is omdat zij als gezin geen gemeenschappelijke nationaliteit hebben die hen zou machtigen om toegang te krijgen tot deze landen, waar zij overigens niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun landen van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kinderen hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van de minderjarige kinderen van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden,

hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat deze kinderen (geboren in 2011, 2012, 2014 én 2018) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van hun leven bevinden;

dat hieruit volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun landen van herkomst; dat bovendien DVZ in een identiek dossier van de familie K.-H. (...) (O.V. (...)) uit SINT-NIKLAAS wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw (zie stuk 2);

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 16.05.19 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 03.06.19 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;"

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Met betrekking tot de middelen:

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 10 en 11 van de Grondwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheids- en/of redelijkheidsbeginsel.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Voorts laat de verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt te geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verweerder beklemtoont dat het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, uiteraard geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing van 16.05.2019 valt het volgende te lezen:

"(...)"

Met haar kritiek toont verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke manier zouden tot stand zijn gekomen.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schendingen niet aannemelijk.

Verzoeker maakt de schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen bijgevolg geenszins aannemelijk.

Daarnaast kan men niet zomaar vaagweg naar andere dossiers verwijzen om aan te tonen dat een genomen beslissing te kort zouden schieten. Verzoekende partij dient dit te staven met concrete en persoonlijke elementen, toegepast op de situatie van verzoeker. Ieder dossier dient immers op zijn individuele merites beoordeeld te worden en er kan niet dienstig verwezen worden naar zogenaamd 'gelijkaardige' dossiers.

Het enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Daarnaast wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen zeven dagen na de kennisgeving nu hij niet in het bezit is van een geldig visum.

Ook in de motieven van de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de derde bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster bevel wordt gegeven om het

grondgebied te verlaten binnen zeven dagen na de kennisgeving nu verzoekster geen bewijzen voorlegt die aantonen sedert wanneer zij in België verblijft, zodat bijgevolg de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots overschreden werd.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

2.3.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekers wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land(en) van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3.4. In hun aanvraag van 25 februari 2019 hebben verzoekers het volgende aangehaald:

- Ze verblijven bijna 12 jaar ononderbroken in België;
- Hun vier kinderen werden in België geboren;
- Tijdens hun langdurig verblijf zijn zij verregaand geïntegreerd. Zij leggen attesten voor van gevolgde cursussen Nederlands alsook van de cursus maatschappelijke oriëntatie en stellen tewerkstellingsmogelijkheden te hebben;
- De drie oudste kinderen gaan vanaf de kleuterschool ononderbroken in België naar school;
- De vier kinderen werden in België geboren en hebben geen enkele band met Kosovo noch met Macedonië. Zij spreken beter Nederlands dan de moedertaal van hun ouders. Het zou vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt onverantwoord zijn om hen geen verblijfsregularisatie te gunnen. Zij wijzen ook op het Nederlandse systeem van het kinderpardon.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.5. Verzoekers werpen op dat de eerste bestreden beslissing getuigt van een totaal gebrek aan realiteitszin door te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Verzoekers voeren aan dat zij na een verblijf van 12 jaar totaal onworteld zijn ten aanzien van hun landen van

herkomst, waarvan hun vier kinderen de nationaliteit niet hebben. Verzoekers laten verder gelden dat zij een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn en hun drie oudste kinderen hier vanaf hun drie jaar naar school gaan en nog nooit in de landen van herkomst van verzoekers zijn geweest en zij bijgevolg terecht zijn verhinderd om de aanvraag in toepassing van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet in te dienen. Verzoekers lichten nog toe dat “*deze verhindering*” enerzijds wordt ingegeven door praktische overwegingen (zij zijn ontworteld ten aanzien van hun landen van herkomst, hebben al een sterkere binding met België en de kinderen hebben enkel een binding met België). Verzoekers voeren verder aan dat “*deze verhindering*” anderzijds wordt ingegeven door dwingende juridische redenen waarbij zij als gezin niet kunnen terugkeren naar hetzij Kosovo, hetzij Noord-Macedonië omdat zij geen gemeenschappelijke nationaliteit hebben die hen zou machtigen om toegang te krijgen tot deze landen. Verzoekers voegen hier nog aan toe dat zij in deze landen niets meer bezitten en er zo goed als geen familie meer hebben.

Waar verzoekers verwijzen naar hun verblijf in België gedurende een periode van 12 jaar, waardoor zij ontworteld zijn ten aanzien van hun landen van herkomst beperken zij zich tot een herhaling van de elementen die zij in hun machtigingsaanvraag van 25 februari 2019 hebben uiteengezet. In dit verband laten verzoekers volgende de motieven van de eerste bestreden beslissing volledig onbesproken:

“Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit het antwoord van de verbindingsambtenaar voor Duitsland, en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat betrokkenen op 29.12.2014 in Duitsland asiel hebben aangevraagd. Deze asielaanvraag werd op 09.12.2015 geweigerd. Er dient wel opgemerkt te worden dat betrokkenen niet al die tijd in Duitsland hebben verbleven aangezien zij op 30.06.2015 in België een aanvraag art. 9bis indienden, die hen werd betekend op 13.08.2015. Wel is zeker dat betrokkenen in januari 2016 in Duitsland waren aangezien uit de respectievelijke administratieve dossiers blijkt dat er op (...)2016 een kind van betrokkenen werd geboren in Herford, Duitsland. Het desbetreffende kind, Z. S. (...), wordt evenwel niet vermeld in onderhavige aanvraag. Tot slot is er ook het sterke vermoeden dat minstens één van betrokkenen in 2017 teruggekeerd is/zijn naar Kosovo aangezien er zich in de administratief dossiers een Kosovaarse geboorteakte van hogervermeld kind bevindt, afgeleverd op 27.10.2017.”

Deze motieven blijven, nu verzoekers deze volledig onbesproken laten overeind. Verzoekers tonen door middel van een loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag, waarbij zij de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing onbesproken laten niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat “*(o)p basis van deze gegevens (...) een onderbroken verblijf van bijna 12 jaar dan ook niet aannemelijk (wordt) gemaakt.*” In zoverre verzoekers een herbeoordeling van hun aanvraag door de Raad beogen, behoort dit niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Verzoekers voeren verder aan dat hun drie oudste kinderen hier vanaf hun drie jaar naar school gaan, nog nooit in de landen van herkomst van hun ouders zijn geweest en zij bijgevolg verhinderd zijn om hun aanvraag in toepassing van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet in te dienen. In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende uiteengezet:

“Ook voor wat betreft het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, verklaren betrokkenen niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar één van de landen van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in één van de landen van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in één van de landen van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat E. (...) en S. (...) nog naar de kleuterschool gaan, wat betekent dat zij in België nog niet school- en/of leerplichtig zijn. Verder dient er opgemerkt te worden dat de verplichte scholing van het oudste kind, A. (...), steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het oudste kind, en bij uitbreiding ook de andere kinderen, hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Voor wat betreft de bewering dat de kinderen geen enkele band hebben met Kosovo, noch met Noord-Macedonië dient er opgemerkt te worden dat, hoewel de kinderen niet in Kosovo of Noord-Macedonië

zijn geboren, zij wel via hun ouders een band met de respectievelijke landen van herkomst hebben. Betrokkenen hebben immers respectievelijke de Kosovaarse en Macedonische nationaliteit en zijn daar respectievelijk geboren. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat betrokkenen tot op zekere hoogte de Kosovaarse en/of Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf in België slechts voorlopig was. Ook lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in huiselijke sfeer of privésfeer hun kinderen niet zouden hebben opgevoed in één van hun moedertalen, wat toch de taal is die zij het best beheersen. Voor wat betreft de bewering dat het vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn om hen (de kinderen) geen verblijfsregularisatie toe te kennen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen nalaten om dit concreet te verduidelijken of concreet aan te tonen op welke manier de kinderen hierdoor pedagogische en psychologische schade zouden oplopen.”

Andermaal beperken verzoekers zich tot een herhaling van de elementen die zij in hun aanvraag hebben aangehaald, zonder op concrete wijze in te gaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing. Verzoekers betwisten niet dat zij *“niet aantonen dat een scholing niet in één van de landen van herkomst kan verkregen worden”* noch dat *“E. (...) en S. (...) nog naar de kleuterschool gaan, wat betekent dat zij in België nog niet school- en/of leerplichtig zijn.”* Verzoekers laten de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de kinderen *“via hun ouders een band met de respectievelijke landen van herkomst hebben”,* dat er *“mag (...) van (worden) uitgegaan (...) dat betrokkenen tot op zekere hoogte de Kosovaarse en/of Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf in België slechts voorlopig was”* en *“het zeer onwaarschijnlijk (is) dat betrokkenen in huiselijke sfeer of privésfeer hun kinderen niet zouden hebben opgevoed in één van hun moedertalen, wat toch de taal is die zij het best beheersen”* volledig onbesproken. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing in dit verband steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Het loutere gegeven dat verzoekers het niet eens zijn met de door de gemachtigde gemaakte beoordeling is niet van aard deze te weerleggen.

Het weze herhaald dat het de vreemdeling toekomt om in zijn aanvraag klaar en duidelijk uiteen te zetten welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoekers hebben in hun aanvraag van 25 februari 2019 niet gewezen op de volgens hen *“dwingende juridische redenen”* die een terugkeer naar hun land van herkomst zou verhinderen, met name dat zij, als gezin geen gemeenschappelijke nationaliteit hebben die hen een toegangsrecht tot deze landen zou verlenen. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister dan ook niet worden verweten met dit element geen rekening te hebben gehouden. Bovendien het enkele gegeven dat men niet de nationaliteit heeft van een bepaald land, betekent evenwel nog niet noodzakelijkerwijze dat men niet kan reizen naar dit land en aldaar niet kan verblijven. Verzoekers geven ook niet aan dat zij de Kosovaarse en/of Noord-Macedonische autoriteiten al contacteerden en dat deze weigerachtig zouden staan tegen een terugkeer van alle gezinsleden. De loutere bewering van verzoekers wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs en kan de motieven van de eerste bestreden beslissing dan ook niet onderuit halen. Evenmin hebben verzoekers er in hun aanvraag van 25 februari 2019 op gewezen dat zij in hun landen van herkomst niets meer bezitten en er zo goed als geen familie meer hebben. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister dan ook niet worden verweten met dit element geen rekening te hebben gehouden.

Verzoekers laten gelden dat wanneer zij hun aanvraag zouden indienen bij de Belgische ambassade in hun land van herkomst door het tijdsverloop dat hiermee gepaard gaat het voorwerp van hun aanvraag teniet zou gaan. Immers zouden hun banden met België en hun integratie in België zwaar aangetast worden en dit geldt in het bijzonder voor de scholing in België van hun minderjarige kinderen die hierdoor langdurig onderbroken zou worden.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn of haar banden met België teloorgaan zouden gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Integendeel mag net worden aangenomen dat sterke banden met een bepaald land blijven behouden bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. Verzoekers kunnen dan ook niet worden bijgetreden in hun betoog dat het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland het voorwerp van hun aanvraag, meer concreet hun nauwe banden met en integratie in België, zou tenietdoen.

In de eerste bestreden beslissing kan verder worden gelezen dat de verwerende partij van oordeel is dat de kinderen, ook al zijn deze in België geboren, via hun ouders nog een band hebben met Kosovo en Noord-Macedonië en er mag van worden uitgegaan dat de ouders hen tot op zekere hoogte de Kosovaarse en/of Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België. De gemachtigde stelt in dit verband ook nog dat verzoekers niet verduidelijken waarom het gegeven dat de kinderen in België zijn geboren het dan voor hen zeer moeilijk zou maken om de aanvraag via één van de landen van herkomst in te dienen. Inzake de scholing van de kinderen in België wordt in de eerste bestreden beslissing daarnaast geoordeeld dat ook op dit punt geen buitengewone omstandigheid blijkt, waar verzoekers niet aantonen dat de scholing niet kan worden verkregen in één van de landen van herkomst. De gemachtigde merkt nog op dat E. en S. nog naar de kleuterschool gaan en zij in België niet school- en of leerplichtig zijn en dat de verplichte scholing van het oudste kind A. steeds plaatsvond in illegaal verblijf, waarbij wordt gewezen op de verantwoordelijkheid van de ouders.

Door enkel te blijven volharden dat de voormelde elementen een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, tonen verzoekers nog niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de minister steunt op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

2.3.6. Er kan slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

In deze zaak stellen verzoekers dat zij zich in een identieke situatie bevinden als een andere familie die ook in Sint-Niklaas verblijft en wiens aanvraag om humanitaire redenen wel ontvankelijk en gegrond werd verklaard. Zij voegen bij hun verzoekschrift een schrijven uitgaande van de gemachtigde van de bevoegde minister gericht aan de raadsman van deze familie, tevens de raadsman in deze zaak. In dit schrijven wordt louter meegedeeld dat er een beslissing werd genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 5 december 2018 van de familie K en deze door de gemeente zullen worden ontboden om hiervan kennis te nemen. Of deze beslissing voor de familie K. een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet inhield of hun aanvraag daarentegen onontvankelijk of ongegrond werd bevonden, kan uit dit schrijven niet worden afgeleid.

Bovendien gaan verzoekers er met hun kritiek aan voorbij dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet telkens individueel dient te worden onderzocht en dat de verwerende partij een grote discretionaire bevoegdheid heeft in dergelijke zaken. Uit de voorgaande bespreking blijkt ook dat de gemachtigde uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het door verzoekers voorgelegd stuk laat niet toe vast te stellen of de verblijfsaanvraag van deze familie uit Sint-Niklaas werd ingewilligd. Met voormeld betoog tonen verzoekers nog niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat het gaat om twee gelijke gevallen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.7. Artikel 191 van de Grondwet kan enkel worden geschonden door een bepaling die een verschil in behandeling instelt tussen Belgen en vreemdelingen. Verzoekers tonen dit in deze zaak niet aan.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van

de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

2.3.11. Verzoekers werpen in hun middel op dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dat "*hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 03.06.19 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing*". Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat verzoekers geen gegrond middel hebben ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg kan het enig middel ook niet leiden tot de vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing.

2.3.12. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET